

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113096432/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

og den næste havde hun en dump Fornemelse af Trældom, af at hun ikke var fri længer. Det var hende som var der bleven sat en Fod paa hendes Nakke, som var hun bleven traadt i Støvet og ikke kunde rejse sig igjen. Men det var ingen bitter Følelse, der var ingen Trods i hendes Tanker, ingen Ønsker om Hævn var der. En sølsom Ro var kommen over hendes Sind, ingen flyvende Tog af brogede Drømme og heller ingen Længsler mere. Overfor Ulrik Christian følte hun ikke noget Bestemt, hun vidste blot at hvis han sagde: kom, maatte hun komme, hvis han sagde: gaa, maatte hun fjerne sig. Hun forstod det ikke, men saadan var det, det vilde blive ved at være saaledes og anderledes kunde det ikke blive.

Hun kniplede og syede den ganske Dag med en usædvanlig Udholdenhed og mens hun arbejdede nynnede hun alle de modige Viser hun kjendte om Elskovs Roser, hvis Farve blegned og aldrig blomstred paany, om Svenden, der maatte forlade sin Mø og drage til det fremmede Land, hvorfra han aldrig, aldrig vendte tilbage, og om Fangen, der sad i det skumle Taarn saa sørgelig længe og hvordan saa først hans ædle Falk den døde, dernæst hans trofaste Hund døde og sidst hans gode Ganger graa døde, men hans troløse Viv Malvina hun levede frydelig og fro og uden Sorger. De Viser sang hun og mange andre og imellem sukkede hun, imellem var hun lige ved at græde, saa Lucie troede hun

var syg og vilde have, hun skulde lægge Vejbreddblade i sine Strømper.

Da Ulrik Christian et Par Dage efter atter saae ind og talte mildt og venligt til hende, var ogsaa hun som om der Intet havde været dem inellem; men hun saae med en barnagtig Nysgjerrighed paa de store hvide Hænder, der havde taget saa haardt paa hende og hun spejdede efter, hvad det havde været i hans Øje og hans Stemme, der saaledes havde kunnet kyse hende, og ogsaa Munden med det smale nedadbøjede Overskjæg betragtede hun, men stjaalent og med en hemmeligt kildrende Skræk.

I den nærmest følgende Tid kom han næsten hver eller hveranden Dag og Marie Grubbe blev mere og mere optaget af ham. Naar han var borte, var der øde og livløst i den gamle Gaard, syntes hun, og hun længtes efter ham som den Søvnløse længes efter at det skal blive Dag, men naar han saa kom, var hendes Glæde dog aldrig fuld og fri, hun følte sig altid saa usikker overfor ham.

En Nat drømte hun at hun saae ham ride gennem den tættopfyldte Gade ligesom hin første Aften, men der lød ingen Jubel og alle Ansigter saae koldt og ligegyldigt paa ham, hun selv blev bange i Tavsheden og turde ikke smile til ham, men gjemte sig bag Høben; da saae han sig om med et spørgende, underlig vemodigt Blik, og det fæstede sig paa hende, det Blik, og hun trængte sig frem gennem Folkestimlen, kastede sig ned lige for